

Dr. Marijan Dovič

ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede

SENCE PREŠERNOVEGA KULTA: KANONIZACIJA NACIONALNEGA PESNIKA IN »SLOVENSKI KULTURNI SINDROM«

Marijan Dovič, PhD

Research Centre of the Slovenian Academy of Sciences and
Arts, Institute of Slovenian Literature and Literary Studies

THE SHADOWS OF THE PREŠEREN CULT: THE CANONIZATION OF A NATIONAL POET AND "SLOVENIAN CULTURAL SYNDROME"

IZVLEČEK

Najpomembnejši slovenski romantični pesnik France Prešeren je bil v desetletjih po smrti kanoniziran v nespornega nacionalnega pesnika in kulturnega svetnika. Njegov kult, ki je vrhunec doživel v začetku 20. stoletja, je bil podoben kot drugi evropski kulti nacionalnih pesnikov: v tem Prešernov primer še zdaleč ni izjemen. Toda njegovo ustoličenje v slovenskem kulturnem prostoru je bilo vendarle bolj temeljito in daljnosežno, saj je z njim visoka ljubezenska poezija postala ključna, celo odločilna sestavina pripovedi o nastanku slovenskega naroda. V tej razpravi skušam pokazati, zakaj je bilo to mogoče in kakšne so bile stranske posledice t. i. slovenskega kulturnega sindroma – zlasti za tiste, ki so ostali v senci mogočnega kulta nacionalnega pesnika. Med njimi niso bili le potencialni Prešernovi pesniški tekmeči (Vodnik, Koseski, Vraz), temveč tudi jezikoslovci (Kopitar, Miklošič) ter politiki in voditelji narodnega gibanja – posebej očitno Janez Bleiweis, nekdanji »oče slovenskega naroda« in prvi slovenski politik z nastavki kulta osebnosti, ki je bil postopoma »dekanoniziran« v obrobne konservativnega veterinarja brez občutka za poezijo.

Ključne besede: France Prešeren, nacionalni pesnik, kulturni svetnik, narodno gibanje, Janez Bleiweis

ABSTRACT

The most important Slovenian poet of the Romantic movement, France Prešeren was canonized, in the decades following his death, as a national poet and cultural saint. His cult, which reached its peak at the beginning of the 20th century, was similar to other cults of European national poets – in this aspect, Prešeren is not at all exceptional. However, his inauguration in the Slovenian cultural space was greater and more far-reaching as his high love poetry became the key, even crucial, component of the story of the Slovenian independence. The article tries to demonstrate why this was possible and what the by-product of the so-called Slovenian cultural syndrome was – especially for those remaining in the shadow of Prešeren's mighty national poet cult. These included not only his potential poetic rivals (Vodnik, Koseski, Vraz), but also linguists (Kopitar, Miklošič), politicians and national movement leaders, particularly Janez Bleiweis, former father of the Slovenian nation and the first Slovenian politician with a cult personality, who was gradually decanonized to a conservative veterinarian with no talent for poetry.

Keywords: France Prešeren, national poet, cultural saint, national movement, Janez Bleiweis

Prešeren, upodobljen kot nebeščan, in njegova prerokba »Vremena Krajnzam bodo se sja/nile«, Hinko Smrekar, po letu 1932. (Vir: ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede.)

UVOD

Doslej zbrani podatki o evropskih nacionalnih pesnikih, njihovih kultih in njihovi kanonizaciji v t. i. kulturne svetnike nam omogočajo, da ob slovenskem primeru pesnika Franceta Prešerna natančneje premislimo tudi širše družbene implikacije kanonizacijskih procesov, ki jih v svojem modelu kanonizacije imenujem *effectus*.¹ Takšna metaliterarna »učinkovanja« figure nacionalnega pesnika in kulturnega svetnika se deloma razkrijejo že, če si podrobneje ogledamo Prešernov *cultus*: potrdi se izjemen pomen Prešernove kanonizacije tako z vidika oblikovanja (nacionalne) skupnosti (interpelativna moč kulta, identifikacija s sočastilci, ugodje v kolektivnih ritualnih praksah), njenega kolektivnega imaginarija (kolektivni spomin, zgodovinska zavest, predloga za medbesedilne navezave), prostorskega in časovnega označevanja (osvajanje in nacionalizacija geografskega prostora s konstelacijo spominskih krajev, reorganizacija sekularnega koledarja) in nazadnje tudi politične transformacije (prerazporejanje različnih vrst kapitala, legitimiranje nove družbene elite, novi vzorci kohezivnosti).

Vse to je v splošnem značilno tudi za kulte kulturnih svetnikov, ki jih zasledimo po Evropi – torej še zdaleč niso slovenska posebnost. Pa vendar se je v zvezi s Prešernom težko znebiti vtisa, da je kult nacionalnega pesnika v slovenski literarni kulturi *bolj invazivno* kot drugod zasenčil preostale kandidate za nacionalistično veneracijo. Zdi se, kot da bi Prešeren v svojem posmrtnem kulturnem življenju nekako »povožil« druge kandidate za »slavne može«, ki so se v času po marčni revoluciji protagonistom nacionalnega gibanja še kazali v razmeroma širokem spektru. Ugotovitve te študije bi torej vsaj na prvi pogled pritrjevale široko uveljavljeni predpostavki o Slovencih kot *pesniškem narodu*, ki se je samoutemeljeval zlasti v (Prešernovi) poeziji.

Pripoved o *rojstvu naroda iz duha poezije*, ki se tako priročno reciklira v govorih ob kulturnem prazniku, a tudi ob drugih priložnostih, danes deluje kot neka neproblematična, čisto nevtralna *evidenca*. Tudi po letu 1991 zveni kar nekako samoumevno, kar je denimo Denis Poniž zapisal, da se je »slovenski narod, zaradi znanih zgodovinskih dejstev, prvenstveno utemeljeval v jeziku in v njegovi najvišji substanci, poeziji« (1994, str. 43). Tako seveda ne misli le omenjeni literarni zgodovinar: gre za splošno razširjeno prepričanje, intelektualno *obče mesto*. Toda ali je takšno klišejsko samopodobo res mogoče posvojiti povsem brez pridržkov? Dosedanje ugotovitve kažejo, da je tu potrebna previdnost. Zato bom v nadaljevanju najprej na novo osvetlil tezo o »prešernovski strukturi« oziroma o »slovenskem kulturnem sindromu« kot posebnem načinu (samo)razumevanja slovenske literature in njenega odnosa do nacionalnega. Po kritičnem pretresu kvazidiagnostike, ki izhaja iz poudarjanja specifičnosti slovenskih razmer, bom »sindrom« nazadnje nemara vendarle potrdil, a ga bom v luči specifične dinamike slovenskega nacionalističnega komemoriranja nekoliko redefiniral.

»PREŠERNOVSKA STRUKTURA« IN »SLOVENSKI KULTURNI SINDROM«: KRITIČNI POGLED

Široko sprejeta samoopisna figura, ki poudarja ključno vlogo poezije pri oblikovanju slovenskega naroda, je po eni strani duhovna dedinja identifikacijske formule *narod = (visoka) literatura*, ki jo je ob kanonizaciji Prešerna vpeljal Stritar, po drugi strani pa se

¹ Model kanonizacije kulturnih svetnikov sem razvil v sodelovanju z domačimi in tujimi sodelavci in ga predstavil v več razpravah in knjigah (najbolj temeljito v Dovič, 2017, 4. poglavje, ter Dovič in Helgason, 2017, 3. poglavje). Model zajema tri kategorije: 1) *vita* raziskuje prvine, ki so prisotne v umetniškem življenju in delu kot potencial za kanonizacijo; 2) *cultus* obravnava široko paleto dejavnikov, ki so potrebni za vzpostavitev in reprodukcijo kanoničnega statusa; 3) *effectus* zajema širše družbenozgodovinske učinke kanonizacijskih procesov. O samem konceptu kulturnih svetnikov poleg tega prim. tudi slovenski zbornik *Kulturni svetniki in kanonizacija* (Dovič, 2016, ur.). Ta razprava je nastala na povabilo uredništva in prinaša skrajšano in nekoliko predelano sklepno poglavje slovenske knjige o Prešernovi kanonizaciji *Prešeren po Prešernu* (Dovič, 2017).

opira na poznejšo nacionalistično pripoved o poltisočletnem nacionalnem zatiranju Slovencev, ki jo ponazarja metafora o habsburški monarhiji kot *ječi narodov*. V stoletju postopnega razvoja je dobila bolj rafinirano podobo sociološke hipoteze, ki jo je mogoče shematično očrtati nekako takole: a) slovenski narod se je porajal v okoliščinah močnih asimilacijskih pritiskov, brez lastnih institucij in vzvodov moči oz. oblasti, zato je umetnost – predvsem literarna oz. jezikovna – postala temeljno sredstvo slovenske narodne emancipacije in legitimiranja; b) ker pa je pri tem nujno pristala na utilitarno, narodni politiki podrejeno vlogo, je bila v estetskem smislu zavrta in neuspešna. V paradigmatični obliki sta jo artikulirala zlasti Dušan Pirjevec s konceptom »*prešernovske strukture*«, za njim pa še bolj eksplicitno Dimitrij Rupel s tezo o »*slovenskem kulturnem sindromu*«.

Začnimo kar z Ruplovo knjigo *Svobodne besede* iz leta 1976, ki nosi značilen podnaslov »*Sociološka študija o slovenskem leposlovju kot glasniku in pobudniku nacionalne osvoboditve v drugi polovici devetnajstega stoletja*«. Izhodišče Ruplovega razmisleka je vprašanje, koliko gre zasluge, da »*smo Slovenci iz razkosanega, podrejenega ljudstva postali avtonomen in svoboden narod*« (Rupel, 1976, str. 12), pripisati slovenskim pesnikom in pisateljem. Odgovor se glasi nekako takole: v pomanjkanju drugih vzvodov (politika, država) je slovenska literatura prevzela nase funkcijo nacionalne emancipacije – zato se ni mogla popolnoma osvoboditi in razviti v avtonomen družbeni sistem. *Slovenski kulturni sindrom* torej po Ruplu pomeni, da je literatura stopila »*na-mesto politike in pravzaprav namesto celotne nadstavbe!*« (ibid.). Slovenska literatura v tem času namreč »*ni le preprost sektor družbene produkcije ali npr. družbene vrhnje stavbe, ampak skuša nadomeščati vse funkcije, ki jih v razvitih družbah vršijo še (oz. predvsem) drugi sektorji vrhnje stavbe (pravno-politični, izobraževalni, znanstveni ... sektor)*« (ibid., str. 424). Drugi »*sektorji*« so sicer obstajali, le da niso izhajali iz slovenskih korenin, temveč so bili privzeti iz nemške kulture. Prvi, ki se je uspel razviti (literarnoumetniški), je zato prevzemal funkcije drugih. Slovenska literarna inteligenca je zato, ker je literatura opravljala politične funkcije, »*pridobila tudi določeno politično in socialno moč, ki ni v sorazmerju z močjo, ki so jo imele literarne inteligence pri drugih, razvitih narodih*« (ibid., str. 427).

Rupel se je pri izpeljavi svoje teze naslonil na vplivno razpravo Dušana Pirjevca *Vprašanje o poeziji*, ki je prvič izšla po delih v *Naših razgledih* leta 1969. V njej je Pirjevec vpeljal sintagmo »*prešernovska struktura*« ter utemeljil privilegirano mesto literature v slovenski nacionalni zgodovini; po njegovem je namreč »*v vseh nas tako ali drugače prisotna misel, da bi se z nami kot narodom brez Prešerna in njegove poezije godilo bistveno drugače in da bi bili kot narod mnogo slabše utemeljeni ali pa da bi nas kratko in malo sploh ne bilo*« (Pirjevec, 1978, str. 55). Struktura slovenskega bivanja naj bi se po Pirjevčevem mnenju zasnova v Prešernovem času in ga v temelju določila: »*poezija je potemtakem edina samozavest slovenskega naroda*«, postala je »*osebnost, ki nas je ustvarila in ki nas nenehoma nadzoruje*«, »*naš super-ego*«, »*naša najvišja vrednota, in če je tako, je seveda tudi <cilj> naše narodne eksistence in njeno glavno potrdilo*« (ibid., str. 56–57).

Pirjevec seveda opazi, da so temelji takšnega razumevanja implicirani že v Stritarjevem zagovoru Prešerna ob prvem posmrtnem ponatisu njegove poezije iz leta 1866, kjer poezija postane eksplicitno sredstvo legitimacije slovenstva kot realnega zgodovinskega dejstva. Hkrati ne prezre, da se je v duhu utemeljevanja naroda stilizirala tudi sama poezija – že z Devovimi sramežljivimi vabili muzam, še zlasti izrazito pa pri Prešernu. Pa vendar Pirjevec opusti izhodiščno skepso do sindromske pripovedi: »*To samoutemeljevanje pa ni bilo nič izmišljenega, ko pa je le res, da je bila literatura vse do začetka dvajsetega stoletja središče naše kulture, se pravi edini organ naše zavesti, našega samoutemeljevanja in legiti-*

Razglednica s Prešernovim ljubljanskim spomenikom iz leta 1905. (Vir: ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede.)

miranja« (ibid., str. 58). V nadaljevanju poudari, »da smo bili Slovenci narod brez države in hkrati upravno teritorialno razcepljeni na več enot« (ibid., str. 63). Kaj je torej narod, če ni država? Pirjevec ga opredeli kot (sociološko) velegrupo, ki hoče postati država ter se za ta svoj cilj tudi dejavno in z vsemi močmi bori; je torej bojujoča se grupa oziroma *gibanje*. Toda v slovenskem primeru ne gre za pravo gibanje – takšno ni moglo biti, ker bi sicer trčilo na silovito tujo premoč, zato gre za blokirano ali *zavrto gibanje*. Slovensko nacionalno bivanje je bilo torej dvakrat reducirano: v odsotnosti nacionalne države in njenih institucij je bilo nacionalno načelo pomaknjeno v negotovo prihodnost in ni urejalo vsakdanjih medčloveških odnosov. Realna eksistenca naroda se je lahko dogajala le prek dejavnosti, ki so rabile najmanj institucionalne podlage: znanosti, umetnosti in zlasti literature, ki izrablja nosilni medij nacionalne eksistence – nacionalni jezik.

Pirjevčeva *prešernovska struktura* in Ruplov *slovenski kulturni sindrom* sta seveda nastala v specifičnem zgodovinskem kontekstu, a moremo ju razumeti kot dve vidnejši artikulaciji neke pripovedi, ki je »globoko zakoreninjena«: deluje kot *locus communis* nacionalne samopodobe ter se realizira v nepreštvenih, pogosto vulgariziranih variacijah. Velika zgodba, ki se v njej manifestira, je že kar sumljivo samoumevna, pa vendar je bila doslej redko podvržena resnejši kritiki. Razmeroma kmalu je doživela korekcije z vidika marksistične sociologije v *Raziskavah za sociologijo književnosti* (Močnik, 1983), v zadnjem desetletju pa je sledil niz literarnovednih intervencij: komentar s sistemsko-teoretične perspektive v *Slovenskem pisatelju* (Dovič, 2007), študija vloge nacionalne in primerjalne literarne zgodovine pri oblikovanju sindromske teze (Juvan, 2008), podrobnejša raziskava »*prešernovske strukture*« (Dovič, 2011) ter nazadnje celovita komparativistična obravnava v knjigi *Prešernovska struktura in svetovni literarni sistem* (Juvan, 2012). Obsežne argumentacije tu ne morem podrobno predstaviti, zato bom dosedanje kritike *strukture-sindroma* kot nekakšne slovenske specifike ali celo patologije poskušal strniti v nekaj splošnih točk:

- *Teza kot »ideološka okamnina«*. Ob pomoči »teze«, ki je začela nastajati že v drugi polovici 19. stoletja, je nova politična elita instrumentalizirala literaturo za konstituiranje nacije, hkrati pa prikrila razredno določenost nacionalističnega procesa. Jezik in literatura namreč sama po sebi še ne zadoščata za osnovanje nacionalne skupnosti, lahko pa jo »osnuje ideologija, ki <trdi>, da je jezik temelj narodne skupnosti« (Močnik, 1983, str. 87).
- »*Sindrom*« ni slovenska posebnost. Poudarjanje literature kot najpriročajšega medija za oblikovanje nacionalne zavesti je značilno tako rekoč za vse kulture, ki jih je v zadnjih dveh stoletjih in pol zajel val kulturnega nacionalizma. Slovenski literarni zgodovinarji niso uvideli, da slovenski položaj ni bil specifičen, saj slovenskega položaja niso primerjali s podobnimi kulturnimi okolji (Juvan, 2008, str. 8–11).
- *Nemoč poezije in njena instrumentalizacija*. Slovenska poezija sama po sebi nikdar ni imela moči, da bi uveljavila nacionalne in politične ideje, to je bilo mogoče šele z vzpostavitev infrastrukture nacionalnega medijskega sistema po marčni revoluciji in ob prisvojitvi literarne ideologije s strani nacionalnega gibanja. Zamisel o literaturi kot nadomestku za politiko je prikrivala dejstvo, da je nastajajoča politična elita uporabila literaturo in njene »slavne može« za afirmacijo naroda in hkrati za legitimacijo same sebe (prim. Dovič, 2007, str. 272–279).
- *Estetska nerazvitost ni nujno posledica »sindroma«*. Estetske neuspešnosti (zavrtosti) velikega dela slovenske literature 19. stoletja ni mogoče razlagati zgolj kot posledico nacionalne, kolektivne služnosti; poleg tega znaten del literarne produkcije sploh ne

kaže nobene povezave s »sindromom« (prim. Juvan, 2008, str. 8).

- »Prešernovska struktura« izhaja iz pesniškega kulta v Prešernovi poeziji. Pirjevčeva literarnozgodovinska koncepcija »prešernovske strukture« se je po večini oblikovala na podlagi Stritarjeve esejistične kanonizacije Prešerna, ki se je opirala na tendenciozno (samo)stilizacijo trpečega pesnika v Prešernovi liriki. V tem smislu bi lahko govorili kvečjemu o »sindromu motnje distance med znanostjo in njenim predmetom: literarna zgodovina očitno posvaja samopercepcije in samoupodobitve tistih književnikov, ki jih je sama pomagala kanonizirati« (Juvan, 2008, str. 7).
- Priseganje na literaturo kot zavestna mimikrija. Proces izgradnje slovenske nacionalne identitete se ni mogel opirati le na literaturo, v praksi je terjal koordiniran razvoj različnih družbenih segmentov. Tega so se dobro zavedali tako kulturniki kot politiki, četudi so prisegali na »polje literarno«. Tudi mladoslovenci (Levstik, Jurčič, Stritar) so v praksi zelo dobro razumeli, da literarno delovanje ni dovolj. Sindromska teza je v ozadje potisnila bolj stvarno razlago »povzdignjenja« poezije, ki bi mladoslovenski aksiološki prevrat povezala tudi s sočasnimi generacijskimi in političnimi konflikti (prim. Dović, 2011, str. 24–26).
- Prešernovska struktura kot običajna variacija v čeznarodnem vzorcu kulturnega nacionalizma. Sindromska diagnoza je napačna, saj ne »upoštevata funkcijske primerjave z množico drugih malih, perifernih književnosti, pač pa predpostavlja vrednostne primerjave slovenske književnosti z <zakonodajnimi> umetniškimi centri Evrope« (Juvan, 2012, str. 9). S sistemsko-transnacionalne primerjalne perspektive se struktura-sindrom kaže kot rezultat »prevladujoče, tako rekoč regularne asimetrije medliterarnih interferenc v svetovnem sistemu in kot taka le ena od variantnih ureničitvev evropskega kulturnega nacionalizma« (ibid., str. 346).

K temu (nepopolnemu) seznamu kritičnih pomislov bi lahko z vidika novih ugotovitev o kanonizaciji Prešerna kot nacionalnega pesnika in kulturnega svetnika dodali vsaj še dve pomembni poanti:

- Povzdignjenje slovenske literature iz »nič v nedotakljivo narodno vrednoto«, o katerem govori Pirjevec (1978, str. 74), je mogoče pojasniti konkretnije. Njegov temelj je komemorativni kult nacionalnega pesnika, ki je v nekaj desetletjih prerasel v množično ritualizirano čaščenje in izkazal izjemno moč (nacionalistične) interpelacije. Pri tem ne bi smeli prezreti, da nacionalnokohezivnih učinkov ni imela poezija »kot taka«, temveč kanonizacija oz. kult nacionalnega pesnika – torej njena nacionalistična instrumentalizacija.
- Če Prešernov komemorativni kult primerjamo s sočasnimi kulti drugih nacionalnih pesnikov in umetnikov po Evropi, se jasno pokaže, da ta v ničemer ne odstopa od tipskih, skoraj standardiziranih vzorcev, ki so se uveljavili drugod. Prešernov kult v svoji zunanji pojavnosti torej sam po sebi ne potrjuje specifičnosti ali sindromskosti slovenskega primera.

Iz doslej povedanega je očitno vsaj nekaj: »sindroma« ne moremo identificirati v splošnih političnih in kulturnih okoliščinah, v katerih se je znašla nastajajoča slovenska literarna kultura v dolgem 19. stoletju. Primerjalni razgled kaže, da so bila nekatera narodna gibanja še precej bolj »blokirana« in »zavrta« kot slovensko, da so se male literarne kulture razvijale na podlagi skoraj identične matrice, da je bil fetišizem jezika in literature splošni trend evropskega kulturnega nacionalizma (celo pri »velikih« nacijah); kot kažejo obsežne študije, so bili tudi intenzivni kulti umetnikov in nacionalnih pesnikov panevropski fenomen.²

Prešeren kot ikona slovenskega narodnega gibanja na razglednici iz leta 1905. (Vir: ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede.)

² Prim. Rigney in Leerssen (ur.). 2014; Dović in Helgason, 2017; Dović in Helgason (ur.). 2019.

Vsem tem ugotovitvam navkljub se je težko znebiti nejasnega občutka, da sta *literatura* in *slovenstvo* vendarle v globljem medsebojnem odnosu – odnosu, ki kaže na neko »sindromsko« specifiko. Gre pri tem nejasnem občutku nemara le za inercijo, učinek šamanskega perpetuiranja obrazca, ki ga rastoči Slovenec in Slovenka spoznata že v vrtcu, ali pa sindrom v neki obliki vendarle obstaja in proizvaja realne zgodovinske učinke? Ali nismo doslej ugotovili, da je Prešeren nenavadno intenzivno in trajno zasenčil zbor drugih »slavnih mož« v slovenski kulturi? Ali se ni čaščenje literatov v slovenski kulturi izkazalo kot zelo intenzivna panoga – zlasti če ga postavimo v razmerje do čaščenja drugih osebnosti, potem pa na to razmerje pogledamo s širše geografske perspektive? Je mogoče, da je vse skupaj pravzaprav posledica globoko ukoreninjenega prepričanja o nacionalni konstitutivnosti literature?

Da bi odgovorili na takšna vprašanja, moramo narediti dodaten korak nazaj in si zastaviti še eno vprašanje, ki se zdi na tem mestu skoraj neizogibno. In sicer: ali so v okoljih, kjer so bile splošne razmere podobne slovenskim, nastajale tudi *samoopisne teze*, ki jih je mogoče primerjati s slovenskimi? In naprej: ali so se takšne teze tudi drugod tako globoko ukoreninile in odigrale podobno družbeno vlogo – kot nekakšne neuničljive, iz samih sebe nenehno obnavljajoče se avtopoetične strukture, ki literarno/narodno stvar po münchhausenovsko dvigujejo v zrak za lastne vezalke? Resnično zanesljivih odgovorov tu seveda še ni, prej bi bilo treba opraviti zahtevno in celovito primerjalno raziskavo, ki ni več v dosegu te študije. Pa vendar se je s temi vprašanji v mislih mogoče odpraviti naprej po sledeh *sindroma*, ki je nemara specifično slovenski – le da ima neko liko drugačne koordinate.

NAMIŠLJENI IN PRAVI SINDROMI

Intuitivni slutnji, da so literarni kulti – med njimi zlasti Prešernov – v slovenskem prostoru zasenčili (potencialne) kulte drugih pomembnih osebnosti, pritrjuje tudi empirični razgled po današnji prostorski razprostranjenosti spominskih obeležij, vezanih na slavne osebnosti iz slovenske literature, kulture in politike. Ti podatki so za zdaj resda še precej nepopolni, pa vendar podpirajo vtis, da je razmerje med literarnimi in neliterarnimi spominskimi obeležji v slovenskem prostoru *deformirano* – da literarnozgodovinsko spominsko označevanje izrazito prevladuje nad drugimi tipi prostorskega označevanja. To bi bil seveda specifičen *prostorski* odsev sindromskega fenomena. Ali bi bilo mogoče tak razvoj pripisati ravno persistentnosti omenjene diagnoze?³

Pojdimo po vrsti in si najprej oglejmo reprezentativni tip spominskih obeležij – celopostavne kipe v odprtem javnem prostoru. Ti resda niso absolutno merilo kanoniziranosti, a zaradi finančne in politične zahtevnosti vsekakor predstavljajo njen dober kazalnik. Začnimo z *literati*: kaj nam lahko povesta današnji zemljevid »velikih« spomenikov slovenskim pesnikom in pisateljem, če upoštevamo dinamiko njihovega postavljanja? Vsekakor sta v obdobju habsburške monarhije nastala dva v ožjem pomenu pesniška spomenika: ljubljanski Vodnik (1889) in Prešeren (1905), ob njiju pa še spomenika Valvasorju (1903) in Trubarju (1910). Iz obdobja prve Jugoslavije imamo – ob sicer obilnejši evidenci doprskih spomenikov – spet le dva velika spomenika: vrhniškega Cankarja (1930) in (manj izrazito literarnega) Slomška z Blažetom in Nežico v Slovenski Bistrici (1938). Po drugi svetovni vojni se niz začneja s kranjskim Prešernom (1952) ter nadaljuje s kobariškim Gregorčičem (1955), visoškim Tavčarjem (1957), mariborskim Jurčičem

³ Podatke bi bilo seveda treba dopolniti z raziskavo, ki bi po vzoru spomeniške baze v projektu »Prostor slovenske literarne kulture« (prim. Dovič, 2016) podrobno zajela tudi spominska obeležja zgodovinskih osebnosti, ki niso povezane z literarno kulturo. Pri teh so zdaj v evidenci zlasti večji spomeniki.

(1963) ter šoštanjskim in celjskim Kajuhom (oba 1965). Po letu 1970 se položaj zaplete, saj prostor ob literatih vse bolj zasedajo osebnosti, ki spomenikov niso dobile predvsem zaradi literarnih dosežkov: Friderik Baraga (3 spomeniki), Filip Terčelj, Fran Metelko, zlasti obilno pa Rudolf Maister (5 spomenikov) in Anton Martin Slomšek (4 spomeniki).

Kaj vse je mogoče sklepati iz takšne razporeditve, seveda upošteva nepopolnost zgornjega kartografskega prikaza, ki nam onemogoča, da bi iz njega izvajali splošnejše sklepe.⁴ Vsekakor to, da je glede tega – zlasti če upoštevamo prestižno lego in velikost obeh spomenikov – dolgo dominiral Prešeren. A medtem ko je nacionalni pesnik na drugih področjih, od doprskih spomenikov do poimenovanj ulic, do danes ostal absolutni prvak, so ga po osamosvojitvi

Slovenije pri številu celopostavnih spomenikov prehiteli Baraga, Slomšek in Maister. Kanonizacija slovitega misijonarja je do neke mere internacionalizirana (dva spomenika v Michiganu), spominski prostor samostojne države pa sta najbolj zaznamovala svetnik Slomšek (v povezavi s postopkom beatifikacije, prim. Deželak Trojar, 2016) in general Maister, vojskovodja in legendarni »utemeljitelj« severovzhodne nacionalne meje. Ali je to nemara znak, da se je zapozneli val slovenske spomeniške vročice (nazadnje?) odmaknil od literarnega »sindroma«?

Če si poskušamo zamisliti kolikor mogoče celovito podobo današnje razporeditve velikih spomenikov osebnostim iz slovenske zgodovine, je težko spregledati neko njeno posebnost – namreč *pomanjkanje* spomeniškega slavljenja političnih voditeljev. Konec koncev, tudi Maister, domoljubni pesnik in bibliofil, ki je v začetku 20. stoletja brskal po Poklukarjevem podstrešju, da bi iztaknil Blaznikov tiskarski rokopis Prešernovih *Poezij* in ga spravil v tisk v faksimilirani obliki (prim. Gspan, 1967), je bil predvsem general, ne pa pravi politični voditelj. Ali je kot klišejski odgovor spet mogoče ponuditi priročno sindromsko tezo? Marjan Dolgan denimo Prešernov izjemni položaj razlaga ravno z odsotnostjo primernih političnih voditeljev; novejši kandidati so se po njegovem mnenju namreč bodisi »sami kompromitirali« ali pa jih je »ožigosal komunistični sistem. Če k temu prištejemo še dejstvo, da Slovenci do nedavnega nismo imeli niti enega svetnika, je razumljivo, zakaj je primanjkljaj nacionalnih junakov pospeševal mitologizacijo Prešerna.« (Dolgan, 2002, str. 275)

Toda ali res ni bilo političnih voditeljev, primernih za slavljenje v obliki spomenikov? Odgovor je nekoliko bolj zapleten. V knjigi *Mesto brez spomina* je Božidar Jezernik analiziral osrednje spomeniške projekte v slovenski prestolnici in pokazal, da so bile tudi

Celopostavni kipi slovenskih literarnih avtorjev 19. in 20. stoletja v javnem prostoru.* (Vir: ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede.)

* Projekt »Prostor slovenske literarne kulture«, v katerem je zemljevid nastal, je vključeval avtorje, aktivne v obdobju 1780–1940, zato Trubarjev in Valvasorjev spomenik nista vrisana. Tudi pomembni spomeniki v interierju, npr. Slomškov v mariborski stolnici (1878), niso bili vključeni v projektni popis. Vrisan pa je graški Grün (1887), ki sicer ne spada v »slovenski« sklop. Za podrobnejšo analizo, ki vključuje tudi doprsne spomenike in druga obeležja, prim. Dovič, 2016.

⁴ Zlasti gre za to, da politične osebnosti niso vključene (razen če so delovale tudi v literarnem polju). Tudi sicer je mogoče, da v evidenci manjka kakšen spomenik literatom. Poleg tega niso vrisani porušeni/odstranjeni spomeniki (npr. Grünov). In nazadnje, nimajo vsi celopostavni spomeniki enake »teže« (velikost, lokacija, čas in način postavitve, ritualna vloga itn.).

Lojze Dolinar, spomenik Kralju Aleksandru I. »Zedinitelju« na lokaciji današnjega Kongresnega trga na razglednici iz leta 1940. (Vir: ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede.)

5 Kajpada, ob zori Jugoslavije je prišla tudi »streznitev«, ki se je izražala v sovražnem odnosu do »Bastilje narodov«.

6 Merilo uspeha nacionalističnih shodov je seveda tudi številčnost. Podrobnejšo raziskavo pri nas bi bilo treba še opraviti (tudi zaradi problematičnosti števil, ki jih poročila nemara tendenciozno napihujejo), se pa da izrisati nekako takole nepopolno zaporedje nacionalno »nabitih« množičnih shodov: taborsko gibanje (1868–1871) do 30.000 na posameznem taboru, Bleiweisova sedemdesetletnica (!) 1878 15.000, odkritje Vodnikovega spomenika 1889 ok. 10.000, odkritje Prešernovega spomenika 1905 ok. 20.000, tihi shod na pokopališču leto po incidentu Adamič/Lunder 1909 ok. 20.000. 100.000 zbranih ob odkritju spomenika kralju Petru I. leta 1931 (četudi je šlo za projekt »od zgoraj«) je torej vsekakor izjemna številka.

politične osebnosti predmet intenzivnega slavljenja, da pa so s spomeniki hudo pometale spremenljive ideološke silnice, ki so krojile zgodovinski spomin. To gotovo velja za pet ključnih spomenikov habsburške dobe: spomenika maršalu Radetzkeu, spomenika cesarju Francu Jožefu I. in zlasti spomenik grofu Anastasiusu Grünu. Zadnjega od njih bi protigermanska nacionalistična mržnja (»*Deutschenhaß*«) odpihnili že prej, če bi ga lahko, v trenutku, ko je slovenski narod »osvobodil« kralj Peter I. Karađorđević, pa je postalo nes(p)odobno častiti monarha in vojskovodjo rajne Avstro-Ogrske. Spomeniki imperija, ki so mu slovenski politični veljaki prisegali neomajno zvestobo vse do bridkega konca, so po letu 1918 izginili: bili so demontirani ali celo vandalsko uničeni.⁵

Ljubljana je torej v novo državno tvorbo stopila z očiščenim naborom velikih spomenikov, kjer sta ob Vodniku in Prešernu preživela le še Valvasor (1903) in Trubar (1910), spet dve po večini »literarni« osebnosti. Omenjena spomenika po zunanjem videzu sicer ne zaostajata opazno za pesniškima, toda pri njunem postavljanju se je jasno pokazalo, da nimata prave interpelacijske moči, okrog njiju se nikdar ni spletel (nacionalistični) kult. Bronasti Valvasor je bil spodbujen iz cesarske metropole, zvečine ga je financirala nemško usmerjena Kranjska hranilnica, slovenski nacionalisti pa so se medtem spraševali, »čigav« je bil pravzaprav polihistor, ki je slavo domače vojvodine pel v nemškem jeziku – in ugotovili, da ni bil zares »naš brat« (prim. Jezernik, 2014, str. 134–149). Trubar, »kranjski Luter« oziroma »naš književni Kolumb«, je imel neko drugo težavo: snovanje spomenika je sprožilo tako intenziven »kulturkampf«, da odkritje (simptomatično: tako kot pri Valvasorju je potekalo brez ceremonije!) še zdaleč ni imelo kohezivnih učinkov (ibid., str. 216–249). Med kandidati za nacionalistično veneracijo, ki jih je jasnovidni Toman našteval po marčni revoluciji, se je velikemu ljubljanskemu spomeniku v istem času bližal še Jurij Vega. Zanj je »Prešernov« kipar Zajec leta 1904 že izgotovil danes žal izgubljeni model spomeniškega kompleksa, po monumentalnosti vsaj enakovrednega Prešernu. Sklepati je mogoče, da so tudi Vego, ki je sicer v tem času dobil spomenika v Idriji (1903) in Moravčah (1906), pokopala ugibanja o nacionalni identiteti in (posledično?) težave s financiranjem: nacionalistična nabirka v primerjavi s sočasno Prešernovo preprosto ni uspevala (ibid., str. 250–281).

Obdobje po prvi svetovni vojni je poleg kontroverznih spomenikov vojnim žrtvam (polovica nove države se je pač borila na »napačni« strani) resda prineslo tudi nove spomenike umetnikom in kulturnikom: jezikoslovec Franc Miklošič je leta 1926 nasledil odstranjenega cesarja (na istem podstavku), Ilirski steber iz leta 1929 je bil deloma posvečen Vodniku, na Vrhniki je leta 1930 zrasel veliki Cankar, odkritih je bilo tudi precej več doprsnih spomenikov pesnikom in pisateljem. Toda ni mogoče prezreti, da sta spomeniško dogajanje v tem času daleč najbolj izrazito zaznamovala dva ljubljanska politična spomenika – konjeniški skulpturi monarhov nove države, ki ju je izdelal Lojze Dolinar. Emocionalno nabito odkritje spomenika kralju »Osvoboditelju«, Petru I. Karađorđeviću, je leta 1931 v polni meri poudarjalo lojalnost Slovencev novi državi. Ritualni spektakel pred ljubljanskim magistratom je presegal Prešernovo odkritje, udeležilo naj bi se ga kar do 100.000 ljudi (Jezernik, 2014, str. 392–409).⁶ Patriotski zanos je spremljal tudi slavljenje Petrovega sina in naslednika Aleksandra I. Karađorđevića, ki so mu kmalu po marsejskem atentatu leta 1934 v Sloveniji postavili več spomenikov, serijo pa septembra 1940 kronali z dotlej (in tudi sicer) največjim slovenskim spomenikom neki osebnosti. Toda kralj »Zedinitelj« na svojem mestu – približno tam, kjer je nekoč domoval Radetzky – ni zdržal niti leto dni, saj so ga že poleti 1941 odstranile italijanske okupacijske oblasti (ibid., str. 410–435).

Spomeniki monarhiji Karađorđevićev seveda ne med drugo svetovno vojno ne po njej niso mogli imeti bleščeče prihodnosti: tako kot pred tem habsburški veljaki, za njimi pa Stalin po letu 1948 in večinoma tudi Tito in drugi komunistični veljaki po letu 1990, so v najboljšem primeru leteli s podstavkov v temnejše kote kolektivnega spomina. Zgodovina slovenskih »političnih« spomenikov – do aktualne Maistrove vrnitve – je torej bolj kot zgodovina prezence in kontinuitete zgodovina odsotnosti spomina, zgodovina izbrisa.

S tega gledišča pravzaprav ni presenetljivo, da se je že med vojnama oblikovala podoba o Ljubljani kot posebnem (idiličnem) mestu, v katerem ni vojaških in političnih spomenikov. Jezernik očitno dejstvo takole komentira: »Sčasoma so specifične okoliščine, ki so omejevale izbiro potencialnih herojev, postale še več: dejavnik oblikovanja slovenske samopodobe. Zaradi danih omejitev se je z leti uveljavila tudi predstava, da je taka izbira slovenska narodna posebnost, ki bolj kot politike in vojake ceni pesnike in mislece.« (Jezernik, 2014, str. 393) Izbrisani spomeniški korpus seveda pripoveduje nekoliko drugačno zgodbo: politiki, monarhi in vojščaki so sicer bili, tako kot drugod po Evropi, intenzivno prisotni v komemorativni kulturi na današnjih slovenskih ozemljih – le da je bila ta tradicija zaradi nenehnih ideoloških revizij (jugoslavistične, fašistične, komunistične, nacionalistične), ki so jih uveljavljali menjajoči se državni okviri in njihove »velike pripovedi«, docela izničena tudi na ravni materialne dediščine.

Toda če se da izbrisani spomeniški ešalon še nekako pojasniti (vendarle je šlo za »tuje« vladarje!), se ob doslej povedanem težko izognemo vsaj enemu vprašanju, namreč: Kje se je v vsej tej zgodbi izgubil Janez Bleiweis, »oče slovenskega naroda« in nesporni politični prvak – »prvi in edini še v času, ko absolutistični režim ni dovoljeval nobenih politikov« (Melik, 1996, str. 17)? Bleiweis je vsekakor živel in umrl v pravem času za nacionalistično veneracijo. Njegov ugled in priljubljenost sta bila pravzaprav tolikšna, da ga lahko štejemo za prvo slovensko osebnost, ki so jo komemorativni rituali ulovili že za življenja. O tem zgovorno priča sklop ljubljanskih slavnosti ob njegovi sedemdesetletnici, ki jih je kronala baklada s 500 baklonosci in 15.000 (!) udeleženci, na »naravnost impozanten /.../ seznam Bleiweisovih častilcev« pa se je vpisala »smetan[a] slovenske smetane« (Grdina, 1996, str. 93; prim. še Levec, 1880, str. 3–5).⁷ Tudi Bleiweisov veličastni pogreb leta 1881 je gotovo nakazoval, da bo sledil intenziven posmrtni kult (Dolgan et al., 2014, str. 42). Pa vendar se to ni zgodilo. Resda se je ob koncu stoletja govorilo o Bleiweisovem spomeniku: narodno gibanje je tedaj imelo ustrezno politično moč na lokalni ravni in je bilo prek »darovanjske« organiziranosti sposobno zbrati finančna sredstva. Toda v praksi pobuda ni prišla dalj od postavitve spominske plošče na pročelju Bleiweisove hiše (danes Ciril-Metodov trg 15) leta 1891 in poimenovanja prestižne ceste ob Narodnem domu leta 1897, v tistem času kajpada precendenčnega dosežka.⁸

Vprašanje o Bleiweisu postane še bolj zanimivo, če ga osvetlimo s kratko digresijo, v kateri se bomo ozrli k češkemu primeru – mali literarni kulturi, ki se je razvijala v sorodnih koordinatah kot slovenska. Podobno kot »nacionalni pesnik« je tudi »oče naroda« v obrazcu nacionalizma referenčna strukturna pozicija, zato ne preseneča, da takšna figura obstaja tudi pri Čehih. Vendar pa je slika tam nekoliko drugačna. V letih tik pred razpadom monarhije so v nacionalno povsem razdvojeni Pragi Čehi postavili štiri velike spomenike s poudarjenimi nacionalističnimi konotacijami. Myslbekov spomenik nacionalnemu pesniku Karlu H. Máchi (1810–1836) iz leta 1912 je med njimi pravzaprav še najmanj vpadljiv, stoječ v mirnem parku Petřin tudi urbanistično ni izpostavljen: čisto prikladen je za kult pomladnega (poganskega) božanstva ljubezni, popreproščene

⁷ Zgovorno je tudi dejstvo, da je bila Levčeva biografija še živečega (!) lavreata natisnjena kot 35. zvezek najbolj priljubljene knjižne zbirke svoje dobe, mohorjanskih Slovenskih večernic. Levec za iztočnico življenjepisa vzame ravno slovesnosti: tam med drugim izvem, da je bil »lovorov venec«, ki so ga na čitalniški bésedi Bleiweisu »med serce povzdigujočim petjem« izročile slovenske dame, v resnici »narejen iz čistega suhega srebra«, v posamezne lističe pa so bila vrezana imena darovalk (Levec, 1880, str. 4).

⁸ Mestni muzej Ljubljana poleg srebrnega lovorjavega venca hrani tudi (domnevni) osnutek celopostavnega spomenika Bleiweisu.

vloge, ki je Máchi pripadla v češkem nacionalističnem panteonu. Vse drugačna je prezenca konjeniškega Sv. Václava na Václavskih náměstih, ki ga je več desetletij izdeloval isti Myslbek. Srednjeveški svetniški zavetnik, od nekdanjega emblema češke državnosti, je imel v Pragi že prej več spomenikov, toda kot nacional(istič)ni simbol se je zmagovito vzdignil šele leta 1913 (dopolnitve so trajale do leta 1924) pred monumentalno stavbo Narodnega muzeja, prav tako osupljivo materializacijo moči češkega narodnega gibanja. Še za odtенок bolj dominantno učinkuje spomeniški kompleks Jana Husa, delo Ladislava Šalouna, ki je leta 1915 zasedel žariščno točko prestolnice, Staroměstské náměstí. Spomenik zgodnjemu cerkvenemu reformatorju je bil v celoti financiran z zasebnimi nacionalističnimi donacijami: popolnoma drugače kot pri ljubljanskem Trubarju iz leta 1910 je neprikriti antihabsburški (antigermanski) naboj tega spomenika deloval kohezivno, saj je češka nacionalistična pripoved rekatolizacijo v 17. stoletju povezovala z (nasilno) germanizacijo Bohemije.

Stanislav Sucharda in sodelavci, spomenik »očetu národa« Františku Palackému, *Palackého náměstí*, Praga, 1912. (Fotografija: Marijan Dovič.)

V tem kontekstu je bil leta 1912 v čast »očeta češkega národa«, zgodovinarja in politika Františka Palackého (1798–1876), postavljen tudi četrti veliki češkonacionalni spomenik te dobe. Palacký je bil tako rekoč Bleiweisov vrstnik, podobno kot slovenski oče národa je bil razmeroma konservativen politik in goreč avstroslavist. Njegov monumentalni kompleks stoji v nekoliko novejšem, a še vedno središčnem delu mesta, njegova zgodovina pa sega v leto 1878, ko se je le dve leti po preroditeljevi smrti čez Vltavo razpel Palackého most, oziroma leto 1890, ko so ob izteku mostu na desnem bregu reke v veličastnem slogu preuredili *Palackého náměstí*. Za spomenik na tem trgu so potem leta 1897 razpisali natečaj, na katerem je zmagal Stanislav

Sucharda, ki je s sodelavci za dokončanje potreboval še nadaljnjih petnajst let. Dandanašnji Palacký še vedno spokojno sedi v središču skulpture, nad njim pa beremo napis: »Svojemu buditelju in vodji vstali/prerogeni narod«.⁹

Podoben razvoj lahko opazujemo tudi pri nekaterih drugih evropskih »očetih národa«: nacionalistični kulti narodnih očetov so bujno cveteli v sožitju z vzporednimi kulti nacionalnih pesnikov. Pri Slovencih pa ni bilo tako: Bleiweis v slovenskem kulturnem prostoru ni postal pravi nacionalni junak in slavljenec nacionalnega gibanja. Kaj se je torej zgodilo s slovenskim očetom národa?¹⁰

Vprašanje je toliko bolj pereče v luči dejstva, da seciranje Bleiweisove biografije z ostrim skalpelom nacionalistične perspektive kaže, da je veterinar in marljivi urednik *Novice* pravzaprav mož »brez greha«. Kakorkoli že sukamo zadevo, Bleiweisove zasluge za oblikovanje slovenskega národa v modernem pomenu besede so naravnost fenomenalne. Bil je ključni akter jezikovne, črkopisne (gajica), medijske in politične integracije nastajajoče nacije, ki je segla prek administrativnih deželnih meja; prispeval je k uveljavitvi novega, jezikovno utemeljenega razumevanja nacionalnega ozemlja (prim. Kozlerjev »*Zemljovid slovenske dežele*« 1852/1861); s »*Slovenjo*« Koseskega, strateško zapakirano v prilizljivo odo monarhu, pa je že leta 1844, torej še v razmerah stroge predmarčne cenzure, zamišljeno geopolitično enoto pomagal tudi *poimenovati*. Ob fascinantnem vsestranskem prizadevanju za dvig blagostanja prebivalstva je staroslovenski prvak ustanovil in razširil prvi slovenski tiskani časopis z množičnim dosegom (*Novice*), bil je protagonist nastajanja mreže čitalnic – *alme mater* praktične »slovenizacije« na te-

⁹ V izvirniku: »Svému / buditeli a vůdci / vzkříšený národ«.

¹⁰ Dolgoletno raziskovanje Prešernovega kulta me je spodbudilo, da sem še podrobneje preučil Bleiweisov primer. Osupljivi rezultati te raziskave so bili predstavljeni novembra 2018 na ZRC SAZU (simpozij »Janez Bleiweis, Novice in modernizacija slovenske družbe«); zbornik s tega posveta je v pripravi.

renu, pa tudi ustanovitve Slovenske matice, zgodnje mešanice nacionalne znanstvene akademije, vseučilišča in založbe. Njegovo politično delovanje odlikuje sistematično prizadevanje za jezikovno enakopravnost, zlasti dosledno zavzemanje za uvajanje slovenščine v šole in urade, treba pa mu je priznati tudi realistično prefinjen občutek za taktiko. V primernih razmerah je odločno potegnil na plan nacionalni program iz leta 1848 – združenje vseh slovenskih pokrajin v eno administrativno oziroma, če je mogoče, državnopravno enoto. Rečeno z besedami zgodovinarja Petra Vodopivca, Bleiweis je bil »*skoraj pravi človek na pravem mestu*« (1996, str. 28).

Z današnje perspektive seveda ne more biti dvoma: teza o literarnem narodu je utvara, realni boj za slovenski narod ni bil izbojevan na pesniškem terenu, temveč zlasti na *političnem* – z množico drobnih, a konsistentnih in vztrajnih korakov. Emblematična osebnost tega večdesetletnega procesa, ki je intenzivno stekel po marčni revoluciji, je ravno Bleiweis, že od šestdesetih let 19. stoletja imenovan *oče naroda*. Kako je torej mogoče, da Bleiweisu nevhvaležni *otroci* niso priznali teh zaslug? Kako je mogoče, da mož vse do leta 1997 nikdar ni dobil niti doprsnega spomenika (!) in da po impozantnem Tominškovem zborniku (1909) oziroma Lončarjevem geslu v *Slovenskem biografskem leksikonu* (1925) več kot pol stoletja ni bil deležen resnejše obravnave? Je razlog za to res domnevna Bleiweisova konservativnost, očitani klerikalizem, nemara avstroslavizem (podoben tistemu Palackega), je to »*prvaška*« nadutost, odsotnost karizmatičnega poleta?

Del odgovora se gotovo skriva v tendenčnih revizijah slovenske zgodovine po drugi svetovni vojni. Ni dvoma o tem, da je bil Bleiweis med tistimi, ki so jih tedaj »*ožigosali komunisti*«, ki so poskušali zanikati nacional(istič)ne dosežke predhodnikov: v perspektivi, ki jo je že pred vojno v katekizmu novih časov začrtal »*Sperans*« (prim. Kardelj, 1939), pač ni bilo prostora za zasluge drugih – slovenski narod se je osvobodil in formiral le skozi revolucionarni boj, pred tem je bilo na teh tleh le pritlehno *hlapčevstvo*. Toda v resnici so bili slovenski komunisti le gostje na sedmini: *ritualni očetomor* so namreč opravili že mladoslovenci. Spor, ki je zvečine temeljil na Levstikovih osebnih zamerah in frustracijah, se je že od začetka vrtel okrog Prešernove kanonizacije (prim. Grdina, 1996). Pesnikov kult je služil kot pretveza za sistematično diskreditacijo Bleiweisa, ki se je po njegovi smrti še stopnjevala in svojevrstno kulminacijo dosegla v začetku 20. stoletja. Ilustrativna za omenjeno »*genetično*« povezavo je intervencija Prešernove hčerke Ernestine Jelovšek, ki je Bleiweisa (z občutno pomočjo Radoslava Razlaga) intenzivno očrnila v *Spominih na Prešerna* (Jelovšek, 1903, str. 130–147).

Namesto da bi v spopadu prepoznalo generacijski in politični konflikt in prepirljivo retoriko bralo *cum grano salis*, je slovensko prešernoslovje (z njim pa vsaj nekaj časa tudi zgodovinopisje) zgodbo o konservativnem veterinarju, ki nima posluha za estetiko, v celoti posvojilo in se obilno škandaliziralo ob tem, da zapeti buditelj ni pripoznal Prešernovega genija ter namesto tega dajal prednost narodnjaški škartpoeziji Koseskega. Ni dvoma: Bleiweis je bil v veliki meri potopljen skozi napredujoči Prešernov kult, pred obličjem naroda je ostal *večno kriv*. Trditev iz zaključnega odstavka Lončarjeve biografije

Metod Frlic, doprsni spomenik Janeza Bleiweisa, Kranj, 1997.
(Foto: dr. Vilma Brodnik.)

(1925) to zelo jasno implicira: »Za višjo duševnost, kakor jo predstavlja zlasti umetnost, ni imel smisla, a da jo je oviral pri drugih, v tem je njegova krivda.« (Lončar, 2013)

Položaj je, kot vedno, mogoče pogledati tudi z druge perspektive, od koder se zgodba Prešeren-Bleiweis izkaže za hudo krivičen konstrukt. Lahko bi rekli, da je nesrečna kaprica osebnega literarnega okusa popolnoma zameglila trezen pogled na spekter veterinarjevih nacionalističnih zaslug. Tako je novejšo slovensko zgodovinopisje rehabilitacijo Bleiweisa (prim. Batis in Vodopivec, 1982) moralo zastaviti kar kot »heretični kenotaf« (Štih, 1982, str. 175). Le postopoma so odgovornost za Bleiweisovo degradacijo pripoznale tudi »stroke, ki so ga najbolj omadeževale« (Granda, 1986, str. 358). Že Janko Kos je namignil, da je dogmatična očrnitev očeta naroda problematična, saj je konec koncev ravno Bleiweis v *Novicah* storil prve korake k rehabilitaciji pesnika v njegovih zadnjih letih življenja (Kos, 1994, str. 70–74). Nemara najbolj dosledno je s hudimi očitki Bleiweisu obračunal Igor Grdina in jih razgalil kot neupravičene konstrukte, ki so se kot »patologija spomina« prenašali iz roda v rod (Grdina, 1996).

Roka, ki je »zadala rano«, torej nazadnje mora priznati, da je nekoč ljubljenu prvaku delala krivico. To ne velja le na splošno, temveč celo glede Bleiweisovega odnosa do nacionalnega pesnika. Kot sem že pokazal, Bleiweis po Prešernovi smrti ni zaviral pesnikovega kulta, temveč ravno nasprotno: *de facto* je odigral vlogo ključnega protagonista njegove najzgodnejše faze (Dović, 2017, 6. poglavje). Zasebnemu pogrebu, kjer je imel slavnostni govor, je pomagal dati javni značaj, še zlasti pa se je izkazal pri postavljanju kranjskega nagrobnika 1852, v zvezi s katerim se je (ob Tomanovem idejnem sodelovanju) prvič uspešno zagnalo kolesje nacionalistične »darilne ekonomije«. Še več, nagrobni spomenik je, v pomanjkanju zavednosti tedaj še preveč indiferentnih sonarodnjakov, sofinanciral iz lastnega žepa kot največji zasebni donator. Njegove poznejše »negativne« opazke o Prešernu, ki so postulatorjem nacionalnega pesnika zbujale gnev, so bile večinoma stvarne in izrečene v obrambnem položaju, v kakršnega ga je spravila agresivna mladoslovenska kampanja; v tem smislu je verjetno mogoče brati tudi njegovo (zasebno) opozorilo, da Prešernov »cultus« ne bi smel postati »pretiran« (Cimperman, 1883, str. 191). Čeprav je Prešerna kot pesnika zelo visoko cenil, marljivi politik kulturnega čaščenja mrtvih pesnikov pač ni prepoznal kot ključnega dejavnika nacionalistične interpelacije. (Ravno tu se je očitno zmotil – je nemara v tem njegova *krivda*? Na tem področju je mnogo več talenta izkazal njegov ožji sodelavec, pesniški amater Lovro Toman – a tudi ta buditelj in nacionalistični navdihovalec je danes ostal »prezrt«!)

Tega seveda ne navajam zato, ker bi se mi inako storilo ob omenjeni »krivici«, še manj zato, ker bi želel v tretjem tisočletju z novo revalvacijo spodbujati anahrone oblike nacionalistične veneracije, pač pa me vprašanje zanima z vidika morebitne slovenske specifičnosti – *sindroma*, ki ga poskušam izslediti v tem besedilu. Kar preveč vpadljivo je, da bi bilo naključno: kakorkoli obračamo potencialno slavne slovenske osebnosti, vedno bomo na neki točki *trčili ob Prešerna*. Kult oziroma mit nacionalnega pesnika se kaže kot neizprosna tank, ki nonšalantno pregazi tekmece in jih povaljane pusti v blatu. V primeru Bleiweisa celo dobesečno: leta 1949 je Bleiweisovo cesto sredi Ljubljane »povozila« Prešernova cesta; šele leta 2009 se je del sosednje Tivolske preimenoval v Bleiweisovo (in očeta simbolično vrnil v mestno središče). Prešeren je najprej izrinil potencialne pesniške rivale – Koseskega, Vraza in Vodnika (da antijunaka Grüna niti ne omenjam). Do absurda opljuvani Koseski in nepopravljivo ožigosani odpadnik Vraz sta lahko ohranila le strogo odmerjeno pasico na obrobju Prešernovega mita, prvi kot nacionalno »pravilen«, a estetsko ničvreden, drugi kot estetsko domnevno enakovreden

Prešernu, a zapadel strahoviti nacionalni »zmoti«. Vodniku, menišču, ki je rad pel, še rajši pil, ni pomagala niti frankofilska reaktualizacija med svetovnima vojnama: resda je ostal očak, a vendar pesniški *diletant*. Gregorčič in Levstik, nekoliko poznejša kandidata za literarni kult, Prešernu po intenzivnosti kanonizacije nista segla dlje kot do kolen, Cankar in Župančič sta nemara optimalen trenutek že zamujala. Tudi drugi potencialni kandidati iz vrst kulturnikov in umetnikov s staroslovenske liste (npr. Vega, Valvasor ali Gallus) Prešernu niso nikdar prišli zares blizu.

Simptomatično je, da sta celo slovita slovničarja in slavista Jernej Kopitar in Franc Miklošič v slovenskem prostoru ostala temeljito zasenčena s Prešernom. Zdi se, da sta mednarodno priznana učenjaka v kolektivnem spominu sonarodnjakov ostala zapisana – zlasti Kopitar – predvsem kot (zaplankana) *cenzorja*, ki ovirata razmah slovenske literature. Prešernov mit, dobro hranjen v desetletjih kultnega čaščenja, je torej še enkrat drastično zameglil jasnost pogleda. Seveda, v nacionalistični imaginaciji so manihejske abstrakcije bolj privlačne od dejstev. Kdo bi se pač ukvarjal z večplastnimi učinki Kopitarjeve panonske teorije in zlasti s ključnim vplivom njegovega dela na konceptualizacijo slovenskega naroda (razmejitev od ostalih južnih Slovanov, ki je nepogrešljiva sestavina oblikovanja etnično zamejene entitete)? Kdo bi se ubadal z Miklošičevo epohalno primerjalno slovnico *Vergleichende Grammatik der slawischen Sprachen* ali z njegovim vidnim prispevkom k programu »Zedinjene Slovenije«? Laže je ostati, kot v Prešernovem nemškem sonetu »*Ihr hörtet*«, pri podobi rdečelase škratje spake, ki za cenzurnimi zapahi drži brhko mladenko (slovensko poezijo), in se škandalizirati ob Kopitarjevem prepirljivem in malenkostnem značaju. Kompleksnosti zgodovinskih poti in stranpoti odpadejo, negativne črte so odmišljene: na koncu ostane Prešeren – »*genij slovenske rase, ki je s svojim korakom položil direktivo slovenskega duha*« (Priatelj, 1905, str. 24) – edini, ki je v nacionalnem smislu naredil vse prav in do konca domislil slovensko nacionalno preteklost in prihodnost.

SKLEP

Ali se je torej slovenski kulturni »*sindrom*« končno vendarle prikazal? Upam, da je v zgornjem razmisleku očitno postalo vsaj, kaj sindrom zagotovo *ni*. Sindrom ni zgodba o tem, kako se je ubogi mali narod brez vzvodov politične moči formiral skozi visoko poezijo. Še manj je zgodba, ki bi jo lastnoročno napisal slovenski nacionalni pesnik France Prešeren. Pečata unikatnosti nima niti zgodba o tem, kako je mladoslovenska ideologija vzpostavila Prešernov kult, pesnika povzdignila v nacionalni emblema in ga kanonizirala kot kulturnega svetnika. Vse to so pač počele tudi druge porajajoče se skupnosti od Islandije do Gruzije, od Rusije do Portugalske – še zlasti *male*, kulturno (in ekonomsko) periferne in politično podrejene. Toda nemara se sindrom kot neka specifično slovenska *patologija* začelja na točki, ko pripoved o rojstvu naroda iz duha literature postane tako samoumevna, da iz *mimikrije* mutira v *evidenco*. Na točki, ko mladoslovenska esteticistična potegavščina »*meso postane*«, ko Prešernov mit premaga vse alternativne pripovedi in zamegli realen pogled na kompleksno zgodovino nastajanja narodov. Ko mitski kliše dokončno povozi dejstvo, da je nastanek slovenskega naroda vendarle predvsem zapletena politična zgodba, zgodba, ki ima široko paleto realnih junakov: ne le Prešerna, temveč še vrsto drugih umetnikov in intelektualcev, a tudi vojščaka Maistra, buditelja in škofa Slomška, še zlasti pa politike –Tomana, Majarja in kajpada Bleiweisa, »*očeta naroda*«.

VIRI IN LITERATURA

- Batis, J., in Vodopivec, P. (ur.). (1983). *Bleiweisov zbornik*. Ljubljana: Slovenska matica.
- Cimperman, J. (1883). »V spomin dr. Jan. viteza Bleiweisa – Trsteniškega.« *Novice gospodarske, obrtniške in narodne*, 13. junija, str. 191–192.
- Dolgan, M. (2002). »Prešeren v leposlovju.« V: J. Faganel in D. Dolinar (ur.). *France Prešeren – kultura – Evropa*, Ljubljana: ZRC SAZU, str. 271–302.
- Dolgan, M. et al. (2014). *Literarni atlas Ljubljane. Zgode in nezgode 94 slovenskih književnikov v Ljubljani*. Ljubljana: ZRC SAZU.
- Dović, M. (2007). *Slovenski pisatelj. Razvoj vloge literarnega proizvajalca v slovenskem literarnem sistemu*. Ljubljana: ZRC SAZU.
- Dović, M. (2011). »Pirjevec, »prešernovska struktura« in »slovenski kulturni sindrom«.« V: S. Knop (ur.). *Dušan Pirjevec, slovenska kultura in literarna veda*. Ljubljana: Filozofska fakulteta, str. 15–29.
- Dović, M. (ur.). (2016). *Kulturni svetniki in kanonizacija*. Ljubljana, ZRC SAZU.
- Dović, M. (2016). »Prostor spomina: spominska obeležja slovenske literarne kulture.« V: Juvan, M. (ur.). *Prostori slovenske književnosti*. Ljubljana: ZRC SAZU, str. 181–205.
- Dović, M. (2017). *Prešeren po Prešernu. Kanonizacija nacionalnega pesnika in kulturnega svetnika*. Ljubljana: LUD Literatura.
- Dović, M., in Helgason, J. K. (2017). *National Poets, Cultural Saints: Canonization and Commemorative Cults of Writers in Europe*. Leiden: Brill.
- Dović, M., in Helgason, J. K. (ur.). (2019). *Great Immortality: Studies on European Cultural Sainthood*. Leiden: Brill.
- Granda, S. (1986). »Zbornik za zgodovino naravoslovja in tehnike, 7, »Bleiweisov zbornik«.« *Zgodovinski časopis*, 40 (3), str. 357–358.
- Grdina, I. (1996). »Oče naroda na literarni sceni in jezikovni fronti.« V: *Dr. Janez Bleiweis in njegov čas*. Kranj: Gorenjski muzej, str. 89–105.
- Jelovšek, E. (1903). *Spomini na Prešerna*. Ljubljana: L. Schwentner.
- Jezernik, B. (2014). *Mesto brez spomina*. Ljubljana: Modrijan.
- Juvan, M. (2008). »»Slovenski kulturni sindrom« v nacionalni in primerjalni literarni zgodovini.« *Slavistična revija*, 56 (1), str. 1–17.
- Juvan, M. (2012). *Prešernovska struktura in svetovni literarni sistem*. Ljubljana: LUD Literatura.
- Kardelj, E. [Sperans.] (1939). *Razvoj slovenskega narodnega vprašanja*. Naša založba, 1939.
- Kos, J. (1994). *Neznani Prešeren*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- Levec, F. (1880). *Dr. Janez Bleiweis. (S podobo.)* Celovec: Družba svetega Mohorja.
- Lončar, D. (2013). »Bleiweis vitez Trsteniški, Janez (1808–1881).« V: *Slovenska biografija*. Ljubljana: SAZU, ZRC SAZU. Pridobljeno s www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi463215/#slovenski-biografski-leksikon. [Izvirna objava: *Slovenski biografski leksikon*, 1. zv., 1925.]
- Melik, V. (1996). »Bleiweis kot politik.« V: *Dr. Janez Bleiweis in njegov čas*. Kranj: Gorenjski muzej, str. 17–21.
- Močnik, R. (1983). *Raziskave za sociologijo književnosti*. Ljubljana: DZS.
- Pirjevec, D. (1978). *Vprašanje o poeziji. Vprašanje naroda*. Maribor: Obzorja.
- Poniž, D. (1994). »Vprašanje o poeziji Dušana Pirjevca v kontekstu sodobne slovenske literarne vede.« V: M. Juvan in T. Sajovic (ur.). *Individualni in generacijski ustvarjalni ritmi v slovenskem jeziku, književnosti in kulturi*. Ljubljana: Filozofska fakulteta, str. 43–50.
- Prijatelj, I. (1905). *Drama Prešernovega duševnega življenja. Ponatisk iz »Naših zapiskov«*. Ljubljana: Naši zapiski.
- Rigney, A., in Leerssen, J. (ur.). (2014). *Commemorating Writers in Nineteenth-Century Europe: Nation-Building and Centenary Fever*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, str. 1–23.
- Rupel, D. (1976). *Svobodne besede. Od Prešerna do Cankarja*. Koper: Lipa.
- Štih, P. (1983). »Bleiweis 1882 ali Heretični kenotaf nekemu idejnozgodovinskemu vrednotenju.« V: J. Batis in P. Vodopivec (ur.). *Bleiweisov zbornik*. Ljubljana: Slovenska matica, str. 175–180.
- Vodopivec, P. (1996). »O »duševnem profilu« in nazorih Janeza Bleiweisa.« V: *Dr. Janez Bleiweis in njegov čas*. Kranj: Gorenjski muzej, str. 23–29.